

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΛΕΤΑΓΙΕ

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ...

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΠΡΗΓΟΥ ΜΕΝΟΥ). Η νεαρά Παρισινή Ντενίζ Φαβρέιγ, μένοντας όρφανή, πηγαίνει κι' εγκαθίσταται κοντά στο θείο της Σουλβαίν Φαβρέιγ και στη θεία της 'Αδριανή, στο έξο-

χικό τους σπίτι στο Μαλβάλ, ένα σπίτι απομονωμένο κι' έρημικό. Εκεί όμως, από την πρώτη κιόλας ημέρα της άφιξής της, συμβαίνουν πολύ περίεργα και τρομαχτικά γεγονότα. Μυστηριώδεις, άορατοι και σχεδόν υπερφυσικοί έχθροι άπειλούν την οικογένεια Φαβρέιγ. Το πρώτο θράδυ, η Ντενίζ με τη θεία της 'Αδριανή βρίσκουν ένα κομμάτι άσπρο χαρτί, άπάνω στο όποιο είνε χαραγμένος ένας μαύρος πένθιμος σταυρός... Και την επομένη, το θράδυ πάλι, καθώς η Ντενίζ με τη θεία της γυρίζουν από ένα περίπατο, αντιλαμβάνονται πως ο Σουλβαίν Φαβρέιγ έχει εξαφανισθή από το σπίτι... Ψάχνουν παντού και τέλος τον βρίσκουν κρεμασμένον έξω από το παράθυρο του γραφείου του. Έπειτα από λίγες στιγμές, το πτώμα του κρεμασμένου εξαφανίζεται μυστηριωδώς. Άνάστατες, περίτρομες, ή δυο γυναίκες, ζητούν την επέμβαση των αρχών κι' άμέσως φθάνει επί τόπου ο αστυνομικός επιθεωρητής Ταβερνιέ, ο όποιος του κάκου προσπαθεί να βρη ένα ίχνο, που να τον οδηγήση στην λύση του τρομακτικού μυστηρίου. Έτσι ή θεία 'Αδριανή κι' ή άνηψιά της ζούνε μέσα σε μιά διαρκή άγωνία. Το επόμενο μάλιστα θράδυ, ή Ντενίζ θλέπει εξαφνα μπροστά της τον κρεμασμένο θείο της. Πρόκειται τάχα περί θρυκόλακος ή τά μάτια της φτωχής νέας έπαθαν παραίσθησι από τον τρόμο της;

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου).

— Όχι, θεία μου, είπε ή Ντενίζ, πηγαίνετε με τον κ. Ταβερνιέ. Έγώ δέν θα φοβηθώ καθόλου, μένοντας μόνη στο σπίτι.

Όστόσο, καθώς έλεγε τά λόγια αυτά, είχε γίνει κυτάχλωμη.

— Άς μη χάνουμε στιγμή, κυρία, είπε και ο αστυνομικός στη θεία 'Αδριανή. Άς πηγαίνουμε...

Η Ντενίζ είδε τη θεία της και τον αστυνομικό επιθεωρητή ν' απομακρύνονται. Όταν έφθασαν στο δρόμο του δάσους, γύρισαν μιά στιγμή και την κύτταξαν. Κι' έπειτα χάθηκαν κάτω από τά δέντρα.

Η φτωχή νέα είχε μείνει όλομόναχη.

Έκλεισε προσεχτικά την πόρτα του σπιτιού πίσω της κι' ανέβηκε στην κάμαρή της. Άπό το παράθυρό της, μόλις και μετά θίας φαινόταν το δάσος, γιατί ή δμίχλη είχε πέσει πυκνή.

«Σε μιά ώρα θα έχουμε επιστρέψει», της είχε πεί ο Μωρίς Ταβερνιέ.

Μιά ώρα... Μιά ώρα...

Πώς θα περνούσε αυτή ή ώρα;...

«Θά γράψω στον μνηστήρα μου το Ροβέρτο», σκέφθηκε.

Και κάθησε μπρός στο μικρό τραπέζι πλαίι στο τζάκι, μιά κριβώς άπέναντι στην πόρτα που άνοιγε στον διάδρομο.

Άρχισε να γράφη, μιά το χέρι της έτρεμε έλαφρά.

Αυτή ή σιωπή που άπλωνόταν παντού της έσφιγγε την καρδιά.

Όλα φαινότουσαν πεθαμένα γύρω της.

Πόσο θα ήθελε να αισθανθή λίγη ζωή κοντά της... Την παρουσία ένός ανθρώπου...

Έτσι, για μιά στιγμή, της ήρθε να χτυπήση την πόρτα του θείου Φλοράν, να πάη μέσα στην κάμαρή του και να του μιλήση... Μά, δέν άκουγε κανένα θόρυβο από την κάμασή του... Έτσι ο φτωχός γέρος να είχε κοιμηθή...

Έν τώ μεταξύ, ή 'Αδριανή Φαβρέιγ και ο Μωρίς Ταβερνιέ έτάχυναν το βήμα τους γιατί βιαζόντουσαν να φτάσουν στο μέρος εκείνο του δάσους που ύπεδείκνυε το μυστηριώδες σημείωμα.

— Μονάχος μου θα έχανα το δρόμο μου, έλεγε ο αστυνομικός. Αυτό το μονοπάτι ούτε καν ξεχωρίζει από το υπόλοιπο δάσος...

— Συχνάζεται πολύ από ξυλοκόπους, του άπάντησε ή 'Αδριανή Φαβρέιγ.

Και πρόσθεσε άμέσως μ' άνησυχία.

— Τρέμω για τη Ντενίζ... Θέλησε να δειχθή θαρραλέα, μιά είδα καλά πως έτρεμε, τη στιγμή που ξεκινήσαμε...

— Δέν θ' άργήσουμε να γυρίσουμε, της άπάντησε ο αστυνομικός. Άν το ξέφωτο που ύποδεικνύει το σχέδιο, άπέχη χίλια διακόσια μέτρα από δώ, θα φτάσουμε σε λίγο... Εκεί, θα μ' αφήσετε μόνο και θα ξαναγυρίσετε άμέσως...

— Ναι.. ναι.. ψιθύρισε ή θεία 'Αδριανή. Δέν είμαι καθόλου σε θέσι να σās βοηθήσω... Έξ άλλου, δέν θα είχα το θάρρος να κυττάξω...

Άλλαξαν μερικά λόγια ακόμα. Όσο προχωρούσαν, τόσο το μονοπάτι, που το έζωναν άγκαθωτοί θάμνοι, στένευε...

— Πλησιάζουμε, ψιθύρισε σε λίγο με σιγανή φωνή ή θεία 'Αδριανή. Δέν άπέχουμε πειά παρά καμμιά έκατοστή μέτρα...

Ξαφνικά, εκείνη τη στιγμή, ο Μωρίς Ταβερνιέ στάθηκε άποτομα... Αυτό την ξάφνιασε πολύ...

— Σκέφτομαι, της είπε, ότι πολύ πιθανόν το πτώμα του συζύγου σας να μην βρίσκεται εδώ, μολονότι το σχέδιο ύποδεικνύει αυτό το ξέφωτο. Κι' άν συμβαίνει αυτό... τότε... τότε...

— Τί;

— Τότε, έξακολούθησε ο αστυνομικός, το μυστηριώδες σχέδιο είχε σκοπό να μάς απομακρύνη από το σπίτι. Τότε — πρόσθεσε ο Ταβερνιέ με ζωηρό ύφος — θα πρόκειται περί παγίδος!

— Λέτε; Έκανε ή θεία 'Αδριανή κατατρομαγμένη.

— Αυτό είνε μιά άπλή ύπόθεσι που πρέπει να την έχουμε ύπ' όψι μας, της άπάντησε πιδ γαλήνιος τώρα ο Ταβερνιέ. Άς

Τραβήχθηκε ως το παράθυρο και το άνοιξε διάπλατα.

μιλάμε με σιγανή φωνή και ως προχωρούμε σιγά...

— Έχετε δίκιο... Νά, φτάσαμε στην άκρη του μονοπατιού!

Πραγματικά, το μονοπάτι τελείωνε απότομα σε μερικόν μέτρων απόστασι απ' τὸ σημείον, όπου θρυσκόντουσαν... Ένα ξέφωτο γυμνό, ήταν εκεί... Τὸ δάσος συνεχιζόταν μερικά μέτρα πὸ πέρα...

Ὁ αστυνομικὸς προχώρησε πρῶτος, ἀποφεύγοντας νὰ πατάη τὰ ξηρά φύλλα πὸ ἔτριζαν. Ἐπειτα, σὴν ἄκρη τοῦ μονοπατιοῦ στάθηκε.

Ἐβγαλε τὸ φύλλον τοῦ χαρτιοῦ μὲ τὰ μυστηριώδη σχέδια κι' ἄρχισε νὰ τὸ παραβάλλῃ μὲ τὸ ξέφωτο πὸ ἦταν μπροστά!

Πραγματικά, ἀριστερά του, σὲ καμμιά τριανταριά μέτρων ἀπόστασι, δυὸ θελανιδιές ὑψωνόντουσαν, θεόρατες, ἀληθινοὶ γίγαντες τοῦ δάσους.

Ἡ παρυφὴ τοῦ δάσους ὀλόγυρα σὸ ξέφωτο ἦταν ἐξάγωνη δπως καὶ σὸ ξέφωτο καὶ σὲ κάθε γωνία ὑπῆρχε τόσο σὴν πραγματικότητά, ὅσο καὶ σὸ σχέδιο, ἓνα δέντρο ἢ ἓνα σύδεντρο.

— Νομίζω πὸς δὲν γελαστήκατε, εἶπε ὁ Μωρίς Ταβερνιέ. Ὁ σταυρὸς σὸ σχέδιο θρυσκείται σὸ κέντρο τοῦ ξέφωτου. Πάω νὰ βεβαιωθῶ ἂν συμβαίνει αὐτὸ καὶ σὴν πραγματικότητά, ἂν δηλαδὴ σὴ μέση αὐτοῦ τοῦ ξέφωτου θρυσκείται τὸ πτώμα τοῦ συζύγου σας... Μὴ μὲ ἀκολουθεῖτε...

Προχώρησε πολὺ ἀργά, ἔκωνε καμμιά δεκαριά θήματα καὶ στάθηκε, κυττάζοντας προσεχτικὰ σὸ δάσος ὀλόγυρά του.

Ἐπειτα ἔφτασε σὸ κέντρο τοῦ γυμνοῦ αὐτοῦ μέρους κι' ἄρχισε νὰ κυττάξῃ καὶ νὰ ψαχουλεύῃ τὸ ἔδαφος μὲ ἀφάνταστη προσοχή. Ὡστόσο δὲν ἀνακάλυψε κανένα ὑποπτο ἶχνος. Ἦταν ὀλοφάνερο πὸς πουθενὰ τὸ χῶμα δὲν εἶχε ἀνασκαφῆ τελευταία... Ἄρα, ὁ τάφος τοῦ Σουλβαίν Φαβρέιγ δὲν μποροῦσε νὰ εἶνε ἐκεῖ...

Ὁ αστυνομικὸς σκέφθηκε ὅτι ὁ σταυρὸς πὸ θρυσκόνταν σὴ μέση τοῦ σχεδίου, ἔδειχνε πάνω-κάτω κι' ὄχι ἀκριβῶς τὸ μέρος πὸ εἶχε ταφῆ τὸ πτώμα. Γι' αὐτὸ ἐξακολούθησε τὶς ἀναζητήσεις του, πότε πλησιάζοντας μεθοδικὰ πρὸς τὸ δάσος καὶ πότε ἀπομακρυνόμενος ἀπ' αὐτό. Μὰ δὲν ἀνακάλυψε τίποτε, ἀπολύτως τίποτε.

Ἡ Ἀδριανὴ Φαβρέιγ δὲν εἶχε κάνει ἐντωμεταξὺ οὔτε μιὰ κίνηση. Τέλος ὁ αστυνομικὸς ξαναγύρισε κοντὰ της καὶ τῆς εἶπε:

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτε...

Ὡστόσο εἶνε ἀναμφισβήτητο πὸς τὸ σχεδιάγραμμα τοῦ χαρτιοῦ παριστάνει αὐτὸ τὸ ξέφωτο. Ἐξ ἄλλου εἶμαι σχεδὸν βέβαιος πὸς θρυσκόμεστε μόνον ἐδῶ... Τότε γιὰ ποιὸν λόγο μᾶς ἀπομάκρυναν ἀπὸ τὸ σπίτι, παραπλανώντας μας μὲ τὸ μυστηριώδες αὐτὸ σχεδιάγραμμα ;... Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἓνας λόγος... Ναι, πρέπει...

Κι' ἐνῶ μιλοῦσε, μ' ἓνα κλαδί, πὸ τὸ εἶχε κόψει ἀπὸ κάποιον δέντρο, σχεδιάζεε ἓνα σταυρὸ ὅμοιο μ' αὐτὸν ἦταν χαραγμένος σὴν ἐπιστολή. Ἐξαφνα ὅμως ἀνωρθώθηκε καὶ γύρισε πρὸς τὴν Ἀδριανὴ Φαβρέιγ.

Ἐκεῖνη ξαφνιασμένη θλέποντας τὴν τρομαγμένην του ἔκφρασι.

— Ἐνας μόνος λόγος ὑπάρχει, τῆς εἶπε. Θέλησαν νὰ μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπ' τὸ σπίτι γιὰ νὰ δράσουν ἐκεῖ ἀνενόχλητα... Ἄς ξαναγυρίσουμε, κυρία... Δὲν ἔπρεπε νάρθουμε ἐδῶ... Ἄς ξαναγυρίσουμε γρήγορα...

Καὶ ἀνοῖξε τόσο τὸ θῆμα του ὥστε ἡ Ἀδριανὴ Φαβρέιγ ἀναγκάστηκε νὰ τρέξῃ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

.....

Τὴν ἴδια περίπου ὥρα, ἡ Ντενιζ ἔγραφε σὸν μνηστήρα της:

«Ἀπὸ χθές, εἶμαστε μόνες, μόνες μὲ τὸ θείο Φλοράν. Ἡ Σουλβία, ἡ ὑπηρετρία, ἔφυγε, γιὰτὶ δὲν ἠθέλε, γιὰτὶ φοβόταν νὰ περάσῃ τὴν νύχτα της ἐδῶ. Δὲν θὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τοὺς τρόμους πὸν δοκίμασα, ὡς ὅτου νὰ περάσῃ ἡ φοιχτὴ αὐτὴ νύχτα... Μονάχα μὲ τὸν πὸ ἀπαίσιους ἐφιέλτες θὰ μποροῦσαν νὰ παραβληθοῦν... Μοῦ φαινόταν σὲ κάθε στιγμή ὅτι ἡ πόρτα τῆς κάμαρῆς μου θ' ἀνοῖγε κι' ὅτι κάποιος βοικόλακας θὰ ἔμπαινε μέσα...»

Ἡ νέα διέκοψε ἔξαφνα τὸ γράψιμό της κι' ἀναπήδησε τρομαγμένη.

Εἶχε ἀκούσει ἓνα τρίξιμο... ἐκεῖ μπροστά της... σὴν κάμαρη τοῦ θείου Φλοράν... ἢ σὸ διάδρομο ἴσως...

Εἶχε συνηθίσει σιγά-σιγά σὴ σιωπὴ πὸ σὴν ἀρχὴ τὴ φόβιζε κι' αὐτὸ τὸ τρίξιμο τὴν ἀνησούχησε.

Εἶχε τεντώσει τώρα τ' αὐτιά της κι' ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα εἶχε καρφώσει τὰ βλέμματά της σὸ διάδρομο μπροστά της... Ὁ θόρυβος ὅμως αὐτὸς δὲν ξανακούστηκε... Κ' ἡ Ντενιζ ἐξακολούθησε τὸ γράψιμό της:

«Αὐτὴ τὴ στιγμή σοῦ γράφω σὴν κάμαρή μου. Εἶμαι ὀλομόναχη. Ὁ θείος Φλοράν θὰ κοιμάται γιὰτὶ δὲν τὸν ἀκούω καθόλου... Ἡ θεία μου ἔχει βγῆ ἔξω μᾶζυ μὲ τὸν ἐπιθεωρητὴ Ταβερνιέ, ὁ ὁποῖος ἐλπίζει νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ πτώμα τοῦ θείου Φλοράν, σ' ἐνὸς χιλιομέτρου ἀπόστασι ἀπὸ δῶ, σὸ δάσος. Περιμένω τὴν ἐπιστροφή τους μ' ἀνυπομονησία. Σήμερα τὸ πρωί, ἐλπίζω νὰ λάβω γράμμα σου. Χωρὶς ἄλλα, τὰ γράμματα, γιὰ νὰ φτάσουν ἐδῶ σ' αὐτὴν τὴν χαμένη ἐπαρχία, χρειάζονται δυὸ μέρες. Αὔριο ἴσως...»

Μὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι της... Μιὰ κραυγὴ στριγγή, μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας πὸ πνίγηκε σχεδὸν ἀμέσως τὴν ἔκανε νὰ πεταχθῆ ἀπὸ τὴ θέσι της ἔξαλλη...

Τραβήχθηκε ὡς τὸ παράθυρο καὶ τὸ ἀνοῖξε διάπλατα...

Ποῖος λοιπὸν θὰ παρουσιαζόταν μπροστά της σὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας ;

Ἄφογκράστηκε...

Τώρα ἔφταναν ὡς τ' αὐτιά της πνιγμένοι λυγμοί... Λυγμοί;... ὄχι... ρόγγχοι... ἐκεῖ... μπροστά της... ἀπὸ τὴν κάμαρη τοῦ θείου Φλοράν...

Ναι... μὲς ἀπ' τὴν κάμαρη τοῦ θείου Φλοράν ἀκούστηκε ἓνα χτύπημα ὑπόκωφο ἀπάνω σὸν τοῖχο... Ἐνας παρατεταμένος ρόγγχος... Κι' ἔπειτα τίποτε...

Ἡ Ντενιζ ἀφογκραζόταν ἀκόμα...

Ἐτρεμε...

Ὡστόσο κανένας δὲν παρουσιαζόταν μπροστά της...

Τὰ δευτερόλεπτα περνοῦσαν...

Κανένας δὲν ἐρχόταν...

Μήπως εἶχε πέσει θῦμα παραισθήσεως;...

Ὄχι... Ὄχι... Κάποιος ἐρρόγγχαζε μέσα σὴν κάμαρη τοῦ θείου Φλοράν.

Ἐξαφνα θήματα ἀκούστηκαν ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι... Ἡ Ντενιζ ἔσκυψε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ κύτταξε. Εἶδε σὴν ἄκρη τοῦ δρόμου τὸν ἐπιθεωρητὴ Ταβερνιέ πὸ ἔτρεχε σχεδὸν... Ὁ αστυνομικὸς χωρὶς ἄλλο τὴν εἶδε κι' αὐτὸς... Τῆς ἔκανε ἓνα νόημα πὸ ἐκεῖνη δὲν τὸ κατάλαβε... Χωρὶς ἄλλο εἶχε ξαφνιασθῆ θλέποντάς τὴν σ' αὐτὴν τὴ στάσι μπρὸς σὸ παράθυρο...

Ἡ Ντενιζ θυμήθηκε τότε ὅτι εἶχε κλείσει τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου ἀπὸ μέσα... κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ κατέβῃ γιὰ ν' ἀνοῖξῃ, νὰ διασχίσῃ τὸν διάδρομο...

Μὰ φοβόταν...

Ἀλαφροπατώντας, βγῆκε ἀπὸ τὴν κάμαρη της. Κανένας δὲν ἦταν μπροστά της... Προχώρησε ἀργά, γιὰτὶ δὲν ἠθέλε ν' ἀκουστῆ... Ἡ πόρτα ἐνὸς δωματίου ἦταν ἀνοιχτὴ σὸν διάδρομο καὶ στάθηκε ἐκεῖ... Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἀκούσε τὴ φωνὴ τοῦ Ταβερνιέ, πὸ τὴν καλοῦσε ἀπ' ἔξω... Ἡ Ντενιζ τότε ἄρχισε νὰ τρέξῃ χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ κυττάξῃ μέσα σὴν κάμαρη...

Ὁ αστυνομικὸς, ὅταν τοῦ ἀνοῖξε τὴν πόρτα, τὴ ρώτησε ἀμέσως λαχανιασμένος μήπως εἶχε συμβῆ τίποτε, κατὰ τὴ σιάρκεια τῆς ἀπουσίας του.

Ἡ Ντενιζ οὔτε μποροῦσε ν' ἀπαντήσῃ... Ὅλα στριφογύριζαν ὀλόγυρά της, ἂν καὶ κατὰ θάθος δὲν εὑρίσκε τὸ φόβο της δικαιολογημένο... Ἡ θεία Ἀδριανὴ στεκόταν πίσω ἀπ' τὸν αστυνομικό... Φαινόταν ψηλὴ, πανύψηλη σὴν Ντενιζ...

— Εἶχατε ἀνοῖξει τὸ παράθυρό σας, τῆς εἶπε ὁ Ταβερνιέ. Πι συνέθη ;

— Δὲν ξέρω... Πρὸ μιᾶς στιγμῆς μόλις, ἄκουσα ἀπὸ τὸν διάδρομο ἢ ἀπὸ τὴν κάμαρη τοῦ θείου Φλοράν... ρόγγχους.

Ὁ αστυνομικὸς ἔκλεισε τὴν πόρτα, πέρασε τὸν σῦρτη καὶ πῆρε τὴν Ἀδριανὴ ἀπὸ τὸ μπράτσο...

— Ἐλάτε, τῆς εἶπε. Θ' ἀνεβούμε ἐπάνω μᾶζυ...

Καθὼς ἀνέβαιναν τὴ σκάλα, τὴ ρώτησε πάλι:

— Εἴσατε σὴν κάμαρή σας ;

— Ναι, ἔγραφα...

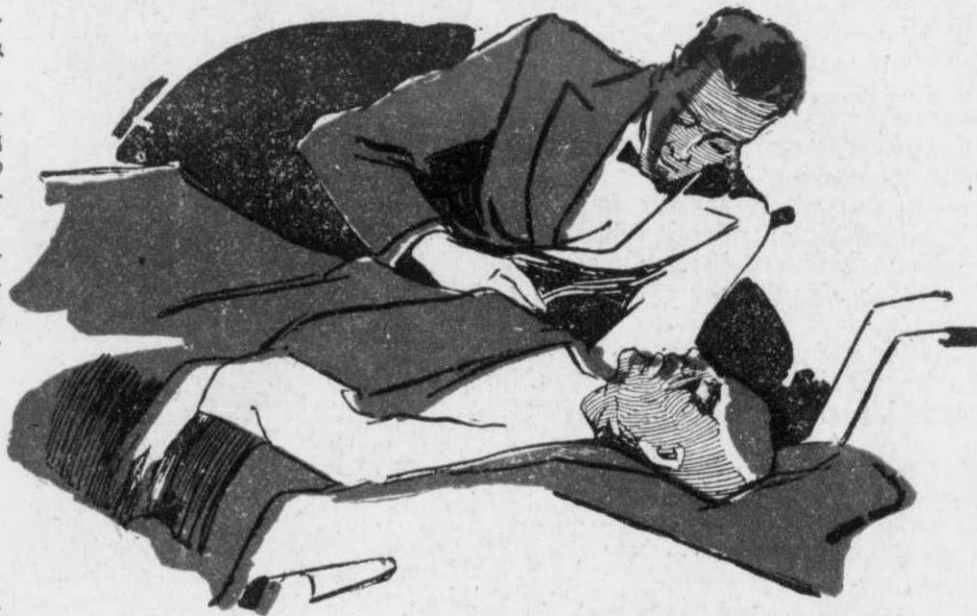
Πέρασε πρῶτος, προχώρησε ὡς τὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου καὶ στάθηκε σὴν τελευταία πόρτα, δεξιὰ του... Χτύπησε... μὰ δὲν πέτυχε ἀπάντησι... Ξαναχτύπησε... μὰ τίποτε πάλι...

Τέλος ἀνοῖξε τὴν πόρτα, τῆς κάμαρῆς τοῦ θείου Φλοράν.

Ἡ Ντενιζ ἦταν πίσω του κ' ἡ θεία Ἀδριανὴ κοντὰ της...

Ὁ Μωρίς Ταβερνιέ, πρὶν μῆ μέσα, κύτταξε τὶς δυὸ γυναῖκες.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Ταβερνιέ ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ πτώμα.